

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Dlouhé a soudkyň JUDr. Pavly Havlíkové a JUDr. Ivany Muchové ve věci oprávněného: P [redacted] C [redacted] C [redacted], a.s., IČ [redacted], se sídlem [redacted], zastoupeného JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové proti povinné: J [redacted] H [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], za účasti manžela povinné: J [redacted] H [redacted], nar. [redacted], bytem jako povinná, zastoupených Mgr. Otou Ondruškou, advokátem se sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha 10, o **zastavení exekuce**, o odvolání povinné proti usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 28.4.2017 č.j. 206 EXE 10375/2014-161,

t a k t o :

Usnesení soudu I. stupně se **p o t v r z u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Soud I. stupně shora citovaným usnesením zamítl návrh povinné na zastavení exekuce, když k němu neshledal žádný důvod podle ust. § 268 o.s.ř. Povinná navrhla zastavení exekuce se zdůvodněním, že očekává, že exekuční titul bude posouzen jako neplatný. Uvedla, že exekuční titul vydal rozhodce, který byl sice mezi jinými jmenován v rozhodčí smlouvě, avšak volbu konkrétního rozhodce provedl žalobce. Dále považuje za neplatné v plném rozsahu smlouvy o úvěru, do nichž jsou rozhodčí doložky vtěleny, a to vzhledem k výši sjednaného úroku. Dle povinné nemohla být platně uzavřena rozhodčí smlouva, pokud byl neplatný hlavní závazek. Dále povinná uvedla pochybnosti o existenci plných mocí udělených věřitelem k uzavření rozhodčích smluv a poukázala na to, že rozhodce Kolařík byl do seznamu rozhodců vedeném Ministerstvem spravedlnosti zapsán až po uzavření rozhodčí smlouvy. Poté, co soudní exekutor tomuto návrhu nevyhověl (oprávněný se zastavením exekuce nesouhlasil) a postoupil jej k rozhodnutí exekučnímu soudu, posuzoval soud věcně návrh povinné z hlediska ust. § 55 odst. 1 až 5 ex.ř., § 268 odst. 1 o.s.ř. (§ 52 odst. 1 ex.ř.). Vycházel z toho, že exekuce je vedena na základě rozhodčích nálezů rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 8.4.2014 č.j. 102 Rozh 946/2014-7 a ze dne 7.2.2014 č.j. 102 Rozh 7084/2013-7 a uzavřel, že rozhodce byl v rozhodčích smlouvách platně povolán, jak věc již posoudil Krajský soud v Praze naposledy v usnesení ze dne 31.1.2017 č.j. 20 Co 38/2017-123, kdy soud I. stupně nemá žádný důvod odchýlit se od názoru odvolacího soudu. K dále namítanému nedostatku pravomoci rozhodce Kolaříka pro opožděný zápis do seznamu vedeného Ministerstvem spravedlnosti uvedl, že sama povinná potvrdila datum zápisu, které splňuje požadavky čl. II bodu 4 zákona č. 19/2012 Sb. Projev vůle uzavřít rozhodčí smlouvy pak byl za oprávněného učiněn zmocněncem, kterému oprávněný udělil plnou moc, jak sám potvrdil; výrazem souhlasu s jednáním zmocněnce pak ostatně bylo již podání žaloby k rozhodci. Soud I. stupně tak učinil závěr, že exekuční titul, který je podkladem pro vedení exekuce, byl vydán rozhodcem, který k tomu měl pravomoc a je proto vyloučeno přezkoumání věcné správnosti tohoto titulu v exekučním řízení. Z tohoto důvodu návrh na zastavení exekuce zamítl.

Proti tomuto usnesení podala povinná odvolání. Uváděla, že má nadále za to, že jsou dány důvody pro zastavení exekuce, které tvrdila ve svém návrhu ve znění jeho pozdějšího doplnění. Nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně ohledně pravomoci rozhodce. Podle názoru povinné jsou smlouvy o revolvingovém úvěru ze dne 30.7.2012 a ze dne 18.3.2013 neplatné, a to mimo jiné s ohledem na ujednání o úroku a pokud je neplatná podstatná část smlouvy, je neplatná celá smlouva. K neplatné smlouvě pak nemůže být platně uzavřena rozhodčí smlouva. Předmětný rozhodce tak neměl pravomoc rozhodčí nález vydat. Poukazovala na to, že smlouvy o revolvingovém úvěru zjevně odporují dobrým mravům, poškozují práva spotřebitele a způsobují ve svém důsledku zjevnou nespravedlnost; je tak neakceptovatelné, aby se soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva druhé smluvní strany (viz nálezy Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 199/11, IV. ÚS 3402/13, III. ÚS 4084/12, dále rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2401/2014). Dále povinná uváděla, že rozhodčí smlouvy měly být uzavřeny - na straně věřitele - prostřednictvím úvěrového poradce, a to na základě plné moci, která však není přílohou těchto smluv ani úvěrových smluv; nelze tak mít za to, že byly uzavřeny oprávněným subjektem. Soud I. stupně se pak ani adekvátně nevypořádal s námitkou povinné ohledně zápisu předmětných rozhodců do seznamu rozhodců, kdy povinná nenamítala nezpůsobilost rozhodce ve smyslu příslušného právního předpisu. Povinná brojila tím, že rozhodčí nález vydala osoba, která k tomu nebyla oprávněna s tím, že volba rozhodce nebyla s ohledem na porušení zákonných podmínek transparentní. Navrhovala proto, aby odvolací soud napadené usnesení soudu I. stupně změnil tak, že se exekuce zastavuje.

Oprávněný navrhoval, aby bylo usnesení soudu I. stupně jako věcně správné potvrzeno. Poukazoval na to, že v daném případě samostatná rozhodčí smlouva obsahuje osoby konkrétně vyjmenovaných rozhodců ad hoc, na kterých se strany dohodly. Seznam rozhodců je tak jasně a dopředu dán, je neměnný, stálý a uzavřený, nejedná se o rozhodce, který by nebyl předem známý oběma stranám sporu. Podle judikatury Nejvyššího soudu rozhodčí smlouva, jíž se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z osmi jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podá rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule (k tomu též rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.8.2012, sp.zn. 9 Cmo 181/2012, který obstál i v ústavní rovině – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23.5.,2013, sp.z. II.ÚS 3413/12). Poukazoval dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.9.2014, sp.zn. 30 Cdo 3712/2012, v němž tento soud k možnosti exekučního soudu přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu konstatoval, že „Exekuční řízení je ovládáno zásadou, podle níž exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení. Rozhodčí nález nemůže být přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti. Exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoli pro autoritativní nalézání práva. Stejně tak není řízením přezkumným. Proto ani v případě rozhodčích nálezů nepřísluší exekučnímu soudu přezkoumávat, zda smlouva o spotřebitelském úvěru, resp. rozhodčí smlouva neobsahuje ujednání, které by způsobilo významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele.“ Dále pak oprávněný uvedl argumentaci k platnosti smluv o revolvingovém úvěru, které byly uzavřeny mezi oprávněným jakožto věřitelem a povinnou jakožto dlužníkem.

Odvolací soud podle ust. § 212, § 212a o.s.ř. přezkoumal v rámci nařízeného jednání (§ 214 odst. 1, § 254 odst. 1 a 8 o.s.ř.) napadené usnesení soudu I. stupně včetně postupu, který jeho vydání předcházel a odvolání neshledal důvodným.

Podle ust. § 268 odst. 1 o.s.ř. výkon rozhodnutí (exekuce) bude zastaven, jestliže a) byl nařízen, ačkoli se rozhodnutí dosud nestalo vykonatelným; b) rozhodnutí, které je podkladem výkonu, bylo po nařízení výkonu zrušeno nebo se stalo neúčinným; c) zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení; d) výkon rozhodnutí postihuje věci, které jsou z něho podle § 321 a 322 vyloučeny; e) průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů; f) bylo pravomocně rozhodnuto, že výkon rozhodnutí postihuje majetek, k němuž má někdo právo nepřipouštějící výkon rozhodnutí (§ 267); g) po vydání rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané, ledaže byl tento výkon rozhodnutí již proveden; bylo-li právo přiznáno rozsudkem pro zmeškání, bude výkon rozhodnutí zastaven i tehdy, jestliže právo zaniklo před vydáním tohoto rozsudku; h) výkon rozhodnutí je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Ústavní soud v nálezu ze dne 11.12.2014 sp.zn. III.ÚS 4084/12, jakož i v další své judikatorní praxi (srov. související nálezy sp. zn. IV. ÚS 457/10, II. ÚS 3406/10, IV. ÚS 2735/11, IV. ÚS 3779/11, III. ÚS 562/12, III. ÚS 1624/12, IV. ÚS 2078/12, IV. ÚS 4709/12 a II. ÚS 4927/12) přistoupil ke kasaci rozhodnutí obecného soudu vydaného v exekučním řízení pro porušení práva na spravedlivý proces proto, že se soud nezabýval otázkou pravomoci rozhodce vydat exekuční titul, jehož výkon byl v exekučním řízení nařízen; Ústavní soud konstatoval, že v exekučním řízení soudu nepřislouží zabývat se věcí samou, neboť exekuční řízení je určeno pro faktický výkon rozhodnutí a nikoliv pro jeho přezkum či autoritativní nalézání práva a že v odvolání proti usnesení o nařízení exekuce nelze namítat jiné skutečnosti než ty, jež jsou rozhodné pro nařízení exekuce, zároveň však zdůraznil, že mezi ně nepochybně patří pravomoc orgánu, který exekuční titul vydal, a vyslovil názor, že zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, nevylučuje, aby otázka (nedostatku) pravomoci rozhodce byla zkoumána i v exekučním řízení.

Soud je pak povinen zastavit exekuci vždy, existuje-li taková relevantní okolnost, vzhledem ke které by provedení exekuce bylo nepřípustné. Ani případná právní moc usnesení o nařízení exekuce nemůže zhojit vady, jež brání tomu, aby byla exekuce provedena, i když zde byly v době jeho vydání. Již nařízenou exekuci lze zastavit, zjistí-li soud (dodatečně) nedostatek pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, resp. že nebyla uzavřena žádná rozhodčí smlouva. I když je exekučním titulem rozhodčí nález, lze vedle zvláštních důvodů k zastavení exekuce, uvedených v § 35 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., exekuci zastavit i z důvodů uvedených v § 268 o.s.ř. (srov. usnesení Nejvyššího ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 20 Cdo 3284/2008, uveřejněné pod číslem 83/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.6.2011, sp.zn. 20 Cdo 1828/2011, dále též JUDr. V. K., JUDr. L. D., Výkon rozhodnutí v soudním řízení, L. P. a s., 2004, str. 350 a násl.).

Odvolací soud se shoduje se závěrem soudu I. stupně, že důvody k zastavení exekuce nejsou v daném případě dány. Soud I. stupně tímto usnesením rozhodoval o návrhu povinné na zastavení exekuce ze dne 15.9.2016 ve znění jeho doplnění ze dne 15.11.2016 a zabýval se těmi námitkami, které povinná v tomto návrhu uváděla. Odvolací soud pak přezkoumal usnesení soudu I. stupně z hlediska těch námitek, které soud v tomto usnesení řešil; jeho závěry považuje za správné a zcela na ně odkazuje.

Z obsahu spisu vyplývá, že Okresní soud Praha – západ dne 17.10.2014 pod č.j. 206 EXE 10375/2014-21 pověřil soudního exekutora Mgr. Martina Tunkla, Exekutorský úřad Plzeň - město vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle vykonatelného exekučního

titulu - rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 8.4.2014, č.j. 102 Rozh 946/2014-7 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 130.480 Kč s příslušenstvím a smluvní pokutou a dále Okresní soud Praha – západ dne 17.10.2014 pod č.j. 207 EXE 6052/2014-21 pověřil soudního exekutora Mgr. Martina Tunkla, Exekutorský úřad Plzeň - město vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle vykonatelného exekučního titulu - rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 7.2.2014, č.j. 102 Rozh 7084/2013-7 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 58.564 Kč s příslušenstvím (bylo spojeno pod sp.zn. 206 EXE 10375/2014).

Exekuce je tak vedena na základě rozhodčích nálezů rozhodce JUDr. Jiřího Kolaříka ze dne 8.4.2014, č.j. 102 Rozh 946/2014-7 a ze dne 7.2.2014, č.j. 102 Rozh 7084/2013-7, kdy rozhodce svoji pravomoc odvozoval od rozhodčích smluv sjednaných mezi stranami dne 30.7.2012 a dne 12.3.2013, ze kterých vyplývá, že se strany dohodly na řešení svých sporů ze smlouvy o úvěru v rozhodčím řízení. Rozhodčí smlouvy v bodě 3.3. jmenovitě určují osoby rozhodců (fyzických osob) v počtu 10, respektive 13 těchto osob, z nichž každý je oprávněn spor účastníků samostatně rozhodnout. Podle bodu 3.1. rozhodčí smlouvy bude rozhodčí řízení vedeno vždy jediným ze sjednaných rozhodců dle volby žalobce. Žalobce projeví volbu konkrétního rozhodce tím, že mu doručí žalobu. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 1.9.2016, sp.zn. 20 Cdo 2927/2016 (jednalo se o exekuční věc vedenou stejným oprávněným na základě rozhodčího nálezu, kdy stejný rozhodce odvozoval svoji pravomoc vydat rozhodčí nález od typově stejné samostatně uzavřené rozhodčí smlouvy, uzavřené s druhou stranou v postavení spotřebitele v souvislosti se smlouvou o revolvingovém úvěru) uvedl: „Určuje-li rozhodčí smlouva jmenovitě více rozhodců (fyzických osob), z nichž každý je oprávněn spor účastníků samostatně rozhodnout, nejde o určení více rozhodců, kteří by byli (společně) oprávněni rozhodovat a jejichž počet by musel být vždy lichý. Byli-li rozhodci určení konkrétně uvedením jmen, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu účastníků neměnný, jde o transparentní způsob určení rozhodce (rozhodců), vyhovující ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. Skutečnost, že oprávněn rozhodnout majetkový spor bude ten z nich, který obdrží žalobu, nelze považovat za stanovení způsobu určení počtu a osob rozhodců; podání žaloby je procesní úkon strany směřující k zahájení rozhodčího řízení u rozhodce, který byl jmenovitě určen. Rozhodčí smlouva, již se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z více jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podá rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule. Z uvedeného vyplývá, že podání žaloby u rozhodce jmenovitě uvedeného v seznamu, který je součástí rozhodčí smlouvy, není neplatným smluvním ujednáním“ (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.9.2014, sp. zn. 33 Cdo 1616/2014). Zákon č. 19/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, účinný od 1.4.2012 pak v Čl. II bod 4. přechodných ustanovení stanoví, že rozhodce, který může být určen rozhodčí doložkou pro řešení sporu ze spotřebitelské smlouvy, nemusí splňovat podmínku zápisu do seznamu rozhodců podle tohoto zákona po dobu 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (rozhodce JUDr. Jiří Kolařík, který byl do seznamu rozhodců vedeném Ministerstvem spravedlnosti zapsán dne 7.9.2012, tedy v době uzavření rozhodčí smlouvy dne 30.7.2012 tuto podmínku splňovat nemusel). Rozhodčí smlouvy byly oběma stranami řádně uzavřeny; jak vyplývá z obsahu smluv, věřitel byl při jejich uzavření zastoupen na základě plné moci úvěrovým poradcem, který byl ve smlouvě označen jménem, příjmením a vlastním kódem úvěrového poradce a který příslušnou smlouvu podepsal; na základě takto uzavřené smlouvy pak věřitel (oprávněný) postupoval při podání návrhu na zahájení rozhodčího řízení. Námitky povinné jsou tak v tomto směru zcela neopodstatněné.

Z uvedeného pro danou věc vyplývá, že shora citované rozhodčí smlouvy platně založily pravomoc rozhodce k vedení rozhodčího řízení a vydání rozhodčích nálezů. Platně zvolený rozhodce tak rozhodl v mezích své pravomoci o povinnosti povinné, když vydal exekuční tituly. Rozhodnutí vydané v nalézacím řízení, které řádně proběhlo, pak nelze v exekučním řízení přezkoumávat; povinná měla svoje námitky vztahující se k výši sjednaných úroků uplatnit v nalézacím (rozhodčím) řízení (stejnými námitkami povinné, tedy tím, zda v dané věci nebyly dány předpoklady pro zastavení exekuce z důvodu její nepřipustnosti, se odvolací soud již zabýval z úřední povinnosti v rámci přezkoumání usnesení soudního exekutora ze dne 31.8.2016 č.j. 094 EX 05509/14-258 a ze dne 2.3.2017 č.j. 094 EX 05509/14-378 o udělení příklepu, se stejným závěrem – viz jeho usnesení ze dne 30.11.2016, sp.zn. 20 Co 445/2016 a ze dne 17.5.2017, sp.zn. 20 Co 131/2017).

Odvolací soud proto napadené usnesení soudu I. stupně podle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je možno podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 16. srpna 2017

JUDr. Eva Dlouhá, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kremlíková